

A romantic scene of a couple dancing in the rain at night. The woman is wearing a light-colored, possibly white or light blue, dress with a full skirt. The man is wearing a dark shirt and dark pants. They are embracing and dancing. The background is dark, and the rain is illuminated by a light source, creating a bokeh effect of bright spots. The overall mood is romantic and intimate.

LUCIA VLČEKOVÁ

*Tanec medzi
kvapkami*

Richard Lunter - KICOM
www.knihanj.sk

LUCIA VLČEKOVÁ

*Tanec mezi
kvapkami*

Vydavatel Richard Lunter - KICOM

Text: Lucia Vlčeková

Jazykové korekcie: Mgr. Lenka Kleimanová
Tlačiareň: Popradská tlačiareň - vydavateľstvo s.r.o.
Popradskej brigády 13, 058 01 Poprad

Vydavateľ: Richard Lunter – KICOM
Telgárt 16, 976 73, IČO: 33826781

Objednávky: www.knihanj.sk
info@knihanj.sk

Vydanie prvé, 2020
ISBN: 978-80-89780-33-4

Všetky práva vyhradené.
Žiadna časť tejto publikácie nesmie byť rozširovaná, kopírovaná bez písomného súhlasu majiteľa autorských práv.

Z hĺbky srdca venujem Danke Čubáňovej,
výnimočnej učiteľke, ktorá ma naučila milovať písanie.

ANNA

Celú túto katastrofu spôsobil bozk. Jeden jediný nevinný bozk, ktorý sme aj tak neurobili z vlastnej vôle, ale z vôle trénera. Kedysi bolo obdobie, keď náš tréner bol alebo teda chcel byť, alebo sa tváril, že je, najlepšou vecou, aká nás kedy len postretla. Pravdou však bolo, že atrament na podpise partnerskej zmluvy s národným tímom ešte ani neuschol, a on sa už rozhodol zničiť život istým deťom s náhodným nadaním na spoločenský tanec. Tými deťmi myslím Adama a seba. Do národného tímu sme vstúpili už pred ôsmimi rokmi nadšení a s vierou, že sa nám splní sen, keď sme s obrovským náskokom vyhrali našu prvú súťaž a upútali pozornosť nejedného porotcu. Omylom sme sa zapísali do vyššej kategórie a už sme boli zmierení s tým, že nemáme najmenšiu šancu na víťazstvo, keď nás realita zaskočila a my sme veľmi rýchlo pochopili, že nebudeme jeden z tých priemerných tanečných párov a zjavne sme boli obdarení nezvyčajným talentom. Keď sme však v národnom tíme boli zaradení do skupiny Ernesta Hardinga, okamžite nám zamrzol úsmev na perách a uvedomili sme si, že toto už nebude prechádzka ružovou záhradou. Mali sme pravdu. Náš tréner bol posadnutý dokonalosťou a úspechmi. Neprijímal porážku a za pokazenú súťaž utrpela celá skupina zdrvivý výklad o našej neschopnosti a tréningy sa ešte viac sprísnil.

O tom som však rozprávať nechcela. To, čo práve teraz tvorilo zásadný problém v mojom živote, bol štvrtok minulého týždňa a už spomínaný bozk. Za normálnych okolností by sa nám dvom nikdy nič také nestalo. Podobným situáciám sme sa vyhýbali už desať rokov a vždy sa to osvedčilo ako správna voľba.

Stalo sa to na jednom z obyčajných tréningov, ktorý napriek tomu, že nebol ničím výnimočný, všetko zmenil. Náš choreograf vtíkol trénerovi do hlavy myšlienku, že na výhru v súťažiach nám nebude stačiť len obyčajné skomplikovanie choreografií a že okrem vysokého technického skóre budeme potrebovať aj body za podanie a umelecký dojem. Preto navrhol, aby sme zahrli na city. Tréner sa s víziou zlatej medaily a uznania choreografovho návrhu chytil ako mucha pavučiny a jednou jedinou vetou spôsobil rozvrat vo svojom najúspešnejšom páre. Chcel, aby sme sa pobožkali. Áno, viem, že to neznie ako problém, boli sme si

predsa veľmi blízki a mali sme výnimočne silný vzťah. Rozumeli sme si aj bez slov a pre toho druhého by sme pokojne rozpútali tretiu svetovú vojnu. Ibaže... náš vzťah bol veľmi komplikovaný. Sami sme mu občas nerozumeli. Neboli sme klasickí najlepší kamaráti, neboli sme ani ako brat a sestra. Medzi nami kolovala istá forma chémie, ktorú nikto nevedel ignorovať. Isteže sme spolu nechodili, lebo by to mohlo ohroziť našu kariéru. Vlastne sme to mali zakázané a navyše Adam mal frajerku. V tomto bode sa dostávame do krízovej zóny. Adam mal frajerku. Frajerku, ktorá ma nenávidela a ktorú on miloval. Bola mu prednejšia ako ja a taktiež bola hlavnou príčinou našej príšernej hádky s ešte príšernejšími následkami.

Samotný bozk by nebol až taký problém. Bolo to čudné, to nebudem popierať, ale nemohla som povedať, že to bola úplná pohroma, práve naopak. Adam bol opatrný, svojimi perami sa letmo dotkol mojich a potom sa mi pozrel do očí, akoby si pýtal povolenie. Keď som neisto prikývla a zatvorila oči, naklonil sa ku mne a splnil trénerovu vôľu. Jeho pery boli mäkké a jemné a bozk bol nádherný, i keď som vedela, že to neurobil dobrovoľne. To ma z nejakého podivuhodného dôvodu ranilo. To, čo nastalo potom, ma zaboľelo oveľa viac. Pohádali sme sa. Ešte nikdy sme po sebe takto nekričali, ešte nikdy som mu nepovedala, že ho už nechcem vidieť, no najhoršie na tom bolo, že mi povedal, že ľutuje deň, keď ho do páru zadelili práve so mnou. Povedali sme si veľa otrasných vecí. Odišla som a rázne som za sebou zabuchla dvere, no bola to chyba. Odvtedy sme sa spolu nerozprávali a včera mi od neho prišla správa, že končí s tancovaním. Najprv som tomu nechcela uveriť, pretože nám chýbalo už len jedno víťazstvo k tomu, aby sme sa dostali do najvyššej kategórie. Zdalo sa mi neskutočné, aby sa teraz vzdal. Keď mi však nedvíhal telefón, pochopila som, že som možno stratila človeka, pre ktorého šťastie by som svoju dušu upísala diabľovi.

Frustrrovane som zavzdychala a pregúľala sa na opačný koniec posteľe, na ktorej som ležala. Zatvorila som náš spoločný album s fotkami a vyhnala z hlavy myšlienku na sľub, ktorý mi dal pred desiatimi rokmi. Vlastne ani neviem, prečo sa ma to tak dotklo, boli sme predsa deti, tárali sme veľa nezmyslov. V tento nezmysel som však verila.

Utrela som si z líc zvyšky lútostivých slz a naniesla som si na tvár decentnú vrstvu mejkapu. Svetlohnedé vlasy som si upravila do pevného

pleteného drdola a natiahla som na seba úzke čierne šaty. Dnes ráno mi volal tréner, aby som sa dostavila do haly, a keďže neprijal výhovorku, že nemám na to dôvod, lebo Adam skončil, neostávalo mi nič iné, len poslúchnuť.

„Si v poriadku?“ opýtala sa ma mama, hneď ako sme nasadli do auta, a mne sa od nervozity roztriasli ruky.

„Nič mi nie je,“ zaklamala som a otočila som tvár k oknu.

Keď v rádiu začali hrať moju a Adamovu obľúbenú pesničku, oči sa mi zaplnili slzami a zovrelo mi žalúdok. Nezáležalo mu na mne, inak by mi už dávno zaklopal na domové dvere a povedal by mi, že ho to mrzí. Nevzdal by sa ma tak ľahko. Neopustil by ma po desiatich rokoch bez rozlúčky.

„Adam sa ti neozval?“ Ustarostene zvrážtila čelo a poklepkávala tenkými prstami po koženom volante.

„Nie.“ Vzdychla som si.

Bola som naňho nahnevaná, no strach, že by som oňho mohla prísť, mal prevahu. Keby som mohla vrátiť čas, nepovedala by som nič z toho, čo som mu počas hádky vykričala.

„Utrasie sa to, Anna. Adam ťa má rád. O chvíľu to bez teba nevydrží a opäť budete priateľmi. Potrebujete si to len vyrozprávať,“ ubezpečila ma a jemne sa usmiala.

„Nevieš, čo všetko sme si povedali. Mimochodom, skončil s tancovaním. Vybral si ju! Dúfam, že je šťastný,“ trpko som poznamenala a zhlboka som sa nadýchla.

„Nie je šťastný. Chýbaš mu rovnako, ako on chýba tebe.“

Po zvyšok cesty som tupo hľadela von oknom a čím bližšie k tanečnej škole sme boli, tým viac vo mne rástla nervozita. Potláčala som v sebe podozrenie, že tréner ma dnes nezavolať bezdôvodne. Zastavili sme pred obrovskou sivou budovou s množstvami okien a so strmými schodmi. Roztrasene som vyšla z auta a zmocnila sa ma panika. Kedysi som sa na tréningy tešila, no teraz som bola doslova vydesená.

„Drž sa, srdiečko,“ zakričala za mnou mama. Otočila som sa, aby som jej zakývala, a neisto som stlačila kľučku hlavných dverí tréningovej haly. Vyšla som po schodoch a zamierila som priamo do zrkadlovej miestnosti.

„Anna, som rada, že si tu. Pod' za mnou,“ srdečne ma privítala trénerova asistentka a kývla rukou, aby som ju nasledovala. Prechádzali sme dlhými chodbami a stenami sa ozývala hudba. Podlaha sa od reproduktorov triasla a zo sál som dokázala počuť hlasy trénerov aj to, ako počítali doby jednotlivých tanečných prvkov. Nevedela som, kam sme mali namierené, a keď otvorila dvere do skladu s tanečnými topánkami, nechápavo som zaklipkala očami. Toto ma totálne zmiatlo a nevedela som pochopiť, prečo práve sklad, no ona sa len povzbudivo usmiala a naznačila mi, aby som vošla.

„Konečne vás tu mám oboch!“ spustil tréner, hneď ako som vkročila dovnútra, a vtedy som ho uvidela. Adam. Bol tu aj on. Na zlomok sekundy sa naše pohľady stretli. Rástol vo mne hnev a okamžite som sa otočila na podpätku, lenže tréner ma stiahol za lakeť naspäť na miesto. „Je mi srdečne jedno, čo sa medzi vami dvoma stalo, no nedovolím, aby mi to rozbilo plány, takže si to vysvetlite. Máme zmluvu a z nej nemôžete vycúvať. Je len na vás, či spolu budete tancovať dobrovoľne, alebo nasilu. Neodídete odtiaľto, dokým nebudete udobrení!“ zavelil a oboch nás zamkol v sklade. Skúsila som na dvere trieskať, no bezvýsledne.

Rozebúchalo sa mi srdce. Nikdy nežartoval. Ak by to bolo potrebné, nechal by nás tu aj týždeň a bez problémov aj o hlade. Otočila som sa k Adamovi, ktorý ma prebodával pohľadom. Čo teraz? Mám začať kričať a vraziť mu za to, ako sa na mňa vykašľal? Alebo by som ho mala objasť a povedať mu, že mi je to ľúto? Neurobila som však vôbec nič. Stála som ako prikovaná a to isté sa dalo povedať o ňom.

„Mali by sme sa porozprávať,“ prelomil nakoniec hororové ticho a oprel sa o regál so škatuľami.

„Tak začni,“ odpovedala som stroho a uprela som pohľad na zem. Nemohla som sa pozeráť do jeho zelených očí, spôsobovali totiž to, že by som mu odpustila aj vraždu, a to som teraz nemohla urobiť. Ublížil mi.

„Dámy majú prednosť,“ zamumlal popod nos a nervózne si prehral husté tmavohnedé vlasy.

„S čím mám začať? S tým, ako si sa na mňa vykašľal? S tým, ako ma nenávidíš, alebo s tým, ako ľutuješ, že si ma stretol? Môžeš si vybrať, je toho dosť,“ precedila som pomedzi zuby a rozzúrene som zaťala päsťe.

Jeho pohľad na chvíľu znežnel, no potom jeho oči opäť zahoreli hnevom.

„Ty si mi povedala, že ma nenávidíš, ty si povedala, že ma už nikdy nechceš vidieť!“ Jeho hlas bol hlbší ako zvyčajne a sršalo z neho očividné rozzúrenie.

„Ja nie som tá, kto kvôli nejakej krave prestal tancovať! Na čo si myslel? Som ti až taká ľahostajná, že si sa rozhodol kvôli nej zahodiť desať rokov tvrdej práce? Teraz, keď máme pred sebou najvýznamnejšiu súťaž v našich životoch?“ postupne som dvíhala hlas a ani som si neuvedomila ako, a už som kričala.

„Prečo do toho znova pletieš Karolínu? Vieš, že ju milujem.“

„Áno, viem. Pripomínaš mi to každý jeden deň, akoby si chcel presvedčiť nielen mňa, ale aj seba. Viem, že ti je prednejšia ako ja. Zmierila som sa s tým, že ti na mne už nezáleží, lenže pred desiatimi rokmi si mi sľúbil, že ma nikdy neopustíš!“ zrevala som tak nahlas, až som tým zaskočila dokonca aj seba.

„Nie je pravda, že by mi na tebe nezáležalo,“ zašepkal a zachmúril sa.

„Prečo si teda skončil s tancovaním?“ roztraseným hlasom som sa opýtala a pocítila som, ako mi po líkach stiekli dlho zadržované slzy.

„O čom to stále melieš?! Nič také som neurobil!“ zahulákal a rýchlo prihrmel ku mne. Prudko ma chytil za ramená a pritlačil ma o dvere. Hlava mi pri stretnutí s drevom zadunela a od strachu som sa trhla. Vydesene som sledovala, ako sa nado mnou rozzúrene týčil. Adam bol odo mňa asi o hlavu vyšší a na rozdiel od väčšiny tanečníkov mal široké plecia a mocné ruky. Nikdy predtým som sa ho nebála, no teraz pôsobil nebezpečne. Sánku mal pevne zovretú a to ešte viac zvýrazňovalo jeho vystúpené líčne kosti. Len raz som ho videla takto rozčúleného a na ten deň by som najradšej zabudla. Adam mi stisol plecia takou silou, až som sykla od bolesti. Keď zbadal, ako veľmi som sa zľakla, ihneď sa ospravedlnil a pustil ma.

„Už nikdy sa ma nedotýkaj!“ Nazlostene som sa načiahla po prvej veci, ktorú som mala poruke, a hodila som ju po ňom. Mala som celkom slušnú mušku a nestávalo sa, že by som minula cieľ. Nebolo to inak ani teraz a čoskoro vzduchom lietali škatule takou rýchlosťou, až mal Adam problém uhýbať sa.

„Stop! Anna, stačilo. Prestaň!“

„Ty odporný idiot! Ty si sa na mňa vykašľal a ja hlúpa som si myslela, že si ma mal rád. Povedz mi, čo som urobila zle! Daj mi dôvod, prečo ma nenávidíš! Povedz mi, prečo si to urobil. Prosím!“ zúfalo som zvolala a so vzlykom som sa skĺzla po stene až k zemi. Keď zbadal moju rezignáciu, podišiel ku mne a kľakol si pred mňa.

„Nikdy som sa na teba nevykašľal, Anna. Nevieť, o čom rozprávaš.“ Nečakaný pokoj z jeho hlasu mi navodil zimomriavky, a keď mi dlaňou začal opatrne hladiť koleno, potichu som sa rozplakala.

„Ty n-nevieš? T-tak sa p-pozri.“ Z malej koženej kabelky som vytiahla mobil a vyhľadala som mu správu, v ktorej mi oznamoval, že končí s tancovaním. Adam sa zamračil, ako keby neveril tomu, čo vidí. Raz pozeral na tú správu, potom sa opäť zahľadel na mňa. Keď to zopakoval štyri razy, uľavene si vydýchol a načiahol sa za mojou rukou, no vytrhla som sa mu.

„Už nikdy neuhýbaj môjmu dotyku, Anna,“ varovne oznámil a opäť chytil moju dlaň. Opatrne ju stisol a potom mi pobožkal hánky.

„Prečo mi to robíš?“ V jeho očiach som hľadala odpoveď, no nenašla som ju. Pomaly sa presunul na moju stranu a v tichosti si sadol vedľa mňa. Hlavu si oprel o chladnú stenu a stále zvieral moju ruku v tej svojej.

„Vážne si si myslela, že by som ťa opustil?“ opýtal sa po chvíli a pohľadil mi líce. Nerozumela som mu ani slovo a zmätene som otvorila ústa, no jediným gestom ma umlčal. „Nepísal som tú správu. Nikdy by som sa na teba nevykašľal. Bežal som za tebou hneď, ako si plesla dverami, no už som ťa nedobehol,“ vysvetlil a pritisol sa ku mne.

„Prečo si sa mi potom neozval?“

„Zabudol som si mobil u Karolíny.“ Po jeho slovách mi stuhla krv v žilách a potvrdili sa všetky podozrenia, ktoré som v sebe k tej ropuche prechovávala.

„Ja ju zabijem,“ zašepkala som a zovrela som sánku.

„Ak si myslíš, že by Karolína...“ začal ju ospravedlňovať, ale zastavila som ho v momente, ako vyslovil jej meno.

„Ty si slepý alebo tomu iba nechceš uveriť? Neznáša ma. Keby mohla, poslala by na mňa svorku hladných vlkov, tak sa jej prestaň zastávať. Práve sa jej takmer podarilo zničiť náš vzťah!“ V mysli sa mi odohrávali scenáre, čo by som jej teraz najradšej urobila. Neuznávala som *tanta-*

lismo, čo je jeden z najkrutejších spôsobov týrania, no to, čo by nasledovalo, ak by mi vošla v túto chvíľu do cesty, by sa tomu viac než len podobalo.

„Mrzí ma to. Nikdy som ti nemal povedať, že ľutujem deň, keď ma s tebou zadelili do páru. Nie je to pravda. Vieš to, však? Bol to najšťastnejší deň v mojom živote.“ Nežne mi nadvihol bradu, aby sa mi mohol pozrieť do očí. Zaklipkal svojimi dlhánskymi mihalnicami a ja som v okamihu zmäkla.

„Nemala som povedať, že ťa už nikdy nechcem vidieť. Prepáč,“ zaharbene som sa ospravedlnila a pokúsila som sa sklopiť hlavu, no Adam to nedovoliil.

„Nehorázne ľutujem, že si si myslela, že by som ťa opustil, Anna. Dal som ti sľub, neporuším ho.“ Oči sa mi opäť zaliali čerstvými slzami, no tentoraz ich Adam ihneď zotrel. „Ešte jedna vec, chcem, aby si to vedela. Vždy si vyberiem teba. Neexistuje nič, na čom by mi záležalo viac ako na tebe. Rozumieš?“

„A čo Karolína? Miluješ ju.“ Zatajila som dych a trochu som sa roztriasla. V sklade bolo skutočne chladno, no to som si všimla až teraz. Adam spozoroval, ako sa trasiem, a vtiahol ma do svojej náruče, takže som teraz sedela na jeho kolenách. Dlaňami mi krúžil po chrbte, zatiaľ čo ja som vdychovala jeho vôňu. Voňal presne tak, ako sa mi to páčilo, po limetkách, čiernej káve a vode po holení. Chýbalo mi to. On mi chýbal.

„Zabudla si na to, že teba ľúbim. Porozprávam sa s ňou.“

„Aj ja ťa ľúbim. Prepáč mi, že som na teba tak vyletela.“ Ospravedlňujúco som sa usmiala a oprela som si hlavu o jeho hrudník. Spokojne som si vydýchla, a keď okolo mňa pevnejšie ovinul ruky, zo srdca mi spadol obrovský kameň.

„Nemáš sa za čo ospravedlňovať. Mala si na to právo. Nechcel som ťa vystrašiť. Sľubujem, že už nikdy takto nestratím nervy.“

„Bála som sa, že som o teba prišla. Prosím, už nikdy mi toto nerob. Nemôžem ťa stratiť. Ešte v živote som sa ničoho nebála tak veľmi ako myšlienky, že by som o teba mohla prísť. Ja... ja som si myslela, že...“

„Ššš. Už je to v poriadku. Držím ťa. Pokoj. Dýchaj so mnou,“ nariadil mi, keď videl, že opäť začínam panikáriť. Poslúchla som ho a začala som zhlboka dýchať spolu s ním. Započúvala som sa do pomalého tlkotu

jeho srdca a postupne som sa upokojila. Keď si všimol, že už som v poriadku, neodtiahol sa, ako som očakávala. Namiesto toho uchopil do rúk moju tvár a pobožkal ma na obe líca.

„Sľubujem ti, že ak Karolína nebude schopná akceptovať to, aká si pre mňa dôležitá, nebudem s ňou pokračovať.“

„Nie, to nemusíš robiť.“ Rozhodne som pokrútila hlavou s náznakom odporu.

„Musím a ty vieš, že áno.“

Po ďalšej hodine, keď sme len sedeli na zemi a pokračovali v ospravedlňovaní sa za všetko, čo sme si kedy povedali, dvere do skladu konečne zavrzgali a pustili nás von. Tréner mal nasadený svoj zvyčajný kamenný výraz, no Júlia, jeho asistentka, pôsobila šťastne a s hrdosťou sa na nás usmiala.

„Zajtra vás čakáme na rannom aj večernom tréningu. Musíme niečo prediskutovať. Buďte tam včas a neopovážte sa vyrobiť ďalšiu scénu. Toto som toleroval naposledy. Nemáte sedem rokov, aby ste sa mohli vyhovárať, že sa správate ako primitívne, rozmazané decká. Už mi viac nerobte hanbu,“ zavrčal tréner a dramaticky odpochodoval preč.

„Som rada, že sa to vyriešilo. Vás dvoch by bola škoda. Viete, spojenie, ktoré je medzi vami, je veľmi vzácne a ojedinelé. Preto ste úspešní a preto dokážete zatancovať akokoľvek náročnú choreografiu. Neriskujte to, čo máte. Nikdy to nič nevynahradí a nikdy nebudete schopní žiť plnohodnotný život, pokiaľ nebude váš vzťah v poriadku. Vždy sa k sebe vrátite. Teraz bežte domov a vyspíte sa.“ Júlia nás srdečne objala a zakývala nám na rozlúčku.

Nedokázala som pochopiť, ako niekto taký, ako je ona, môže pracovať po boku niekoho takého, ako je náš tréner. Júlia je stelesnením dobra a jemnosti a on... on je bezcitný, sebecký diktátor.

ADAM

Náš tréner bol vždy vypočítavý hajzel, no teraz by som mu z vďačnosti vybozkával ruky. Bolo mi jasné, že si nás sem zavolať oboch len pre jeho vlastný prospech, lenže konečne sa mu podarilo niečo iné, než bola likvidácia vzťahov. Nešlo mu síce o záchranu nášho vzťahu, iba o záchranu svojho najúspešnejšieho páru a našich triumfov, ale pre jeho pokryteckosť sme boli s Annou opäť kamaráti.

V hlave mi však vrtala myšlienka, prečo by Karolína napísala niečo také. Nebudem zo seba robiť neschopného debila, ktorému nedopínajú súvislosti, no nepredpokladal som, že by bola schopná niečo také vykonať. Už keď sme spolu začínali chodiť, vysvetlil som jej, že máme s Annou veľmi netradičný vzťah a že to bude musieť rešpektovať, a naozaj som si myslel, že jej to nerobilo problém. Očividne som sa mýlil.

Rýchlo som otvoril bráničku na dome Rossiovcov a ráznym krokom som podišiel k predným dverám. Zhlboka som sa nadýchol, no vzápätí som to ľutoval. Nedávno maľovali a ja som teda vdýchol poriadne štiplavý dúšok farby. Po chvíli som sa spamätal a zazvonil som. Tajne som dúfal, že mi neotvorí Karolínina mama. Tú ženu skutočne nemôžem vystáť a pri mojej poslednej návšteve som takmer zošalel.

Dvere sa otvorili v podstate okamžite a mňa ihneď stisol pocit úzkosti. Dokelu! Prečo mám také šťastie?

„Adam, vitaj. Ideš za Karolínou?“ Žiarivým úsmevom sa na mňa usmievala práve tá osoba, ktorú som tak veľmi nechcel vidieť a ktorá sladko zaklipkala umelými mihalnicami.

„Rád vás vidím, pani Rossiová. Áno, chcel by som ísť za ňou.“ Opäť som jej úsmev a snažil som sa, aby vyzeral čo najpresvedčivejšie.

„Nedal by si si kávu alebo niečo?“ navrhla a začala sa okolo mňa krútiť. Presne tohto som sa obával. Raz som jej ponuku už prijal a bola to osudová chyba. Tá žena bola šialená a ešte nikdy som nepoznal nikoho takého dotieravého a prefíkaného. Ak by sa udeľovali ocenenia za líškanie, vyhrala by.

„Vlastne nebudem dlho. Môžem ísť za ňou?“

„Rozmýšľala som, že by si mohol ostať na večeru,“ úplne ignorovala moje slová a naďalej blábotala o svojom, „alebo by si mohol ostať aj na noc. Teraz, keď už netancuješ, by si si mal užiť slobodu.“ Jej oči sa roz-

žiarili a zjavne bola hrdá na svoj bravúrny nápad, no ja som jej značné nadšenie neprecítil.

„Je mi to veľmi ľúto, ale zajtra ráno mám tréning,“ vysvetlil som so všetkou slušnosťou, akú som v sebe dokázal pozbierať, a pomaly som začínal ľutovať, že som sem vôbec šiel.

„Myslela som si, že sa s Annou nerozprávate,“ poznamenala znepokojene. Nevedel som si celkom vysvetliť jej výraz na tvári. Bolo to sklamanie? Alebo nespokojnosť?

„Prečo by sme sa nemali rozprávať?“ Zatváril som sa udivene a nadvihol som obočie.

„Ja len že... vlastne nič. Radšej už bež za Karolínou.“ Falošne sa usmiala a pohľadila ma po vlasoch.

Šibnutá osoba. Chcel by som však vedieť, ako prišla na to, že sme sa s Annou nerozprávali. Nikomu okrem rodičov som o tom nepovedal a pochybujem, že oni dvaja by sa popri svojej práci o tom s kýmkoľvek obťažovali hovoriť. Moji rodičia boli stelesnením posadnutosti prácou. Nepoznal som väčších vorkoholikov, ako boli oni dvaja. Otec sa o mňa v podstate nikdy nezaujímal a mama... mama vždy urobila to, čo on od nej chcel. Nemal som im to za zlé, vlastne mi to bolo úplne jedno, lebo ja som bol tak či onak stále v tanečnej sále alebo u Anny. Ani ja som na nich nemal čas a všetkým nám to tak vyhovovalo. Nikto nikomu svojou nevšímavosťou neublížoval. Uzavreli sme takzvanú tichú dohodu o vzájomnom ignorovaní a občasnej spoločnej večeri, kde sa hráme na harmonickú rodinu a tvárime sa, že sa všetci zaujímate, kto mal aký deň.

Vyšiel som po širokých drevených schodoch a konečne som sa dopracoval ku Karolíninej izbe. Jemne som zaklopal a vošiel dnu.

„Adam? Nevedela som, že dnes prídeš,“ prekvapene zvýskla a hodila sa mi okolo krku.

„Ani ja som o tom nevedel, okolnosti si to však vyžadovali.“ Zamyslene som sa zamračil a odtiahol som sa od nej.

„Stalo sa niečo?“ nevinne sa opýtala a priložila mi dlaň na líce.

„Netuším, to mi povedz ty.“

„Neviem, o čom rozprávaš.“ Znervóznela a otočila sa mi chrbtom, čím len potvrdila Annin predpoklad. Nahlas som si vzdychol a prešiel som si prstami cez vlasy.

Takže Anna mala pravdu. Bola to ona. Nikdy by som nepovedal, že by som sa dokázal rozčúliť tak rýchlo, no keďže išlo o Annu, moje reakcie boli prudšie.

„Karolína, dávam ti dve minúty na vysvetlenie, inak odchádzam,“ oznámil som s plnou vážnosťou a oprel som sa o rám dverí.

„Adam, nebud' smiešny. Nevieť, o čom rozprávaš,“ zasmiala sa a podišla ku mne. Načiahla sa za mojimi vlasmi, no zastavil som ju a pokrútil som hlavou.

„Minúta a päťdesiat sekúnd. Nemrhaj časom, Karolína,“ zavrčal som a jej zreničky sa rozšírili. „Čakám,“ napomenul som ju a ona sa konečne odhodlala rozprávať.

„Čo ti natárala?“ ohradila sa a posmešne si odrkla.

„Prečo si písala tú správu? Myslela si si, že si to nikto nikdy nevšimne? Že by sa to skončilo takto? Myslela si si, že keby ma Anna ignorovala ešte niekoľko dní, že by som za ňou nešiel?“ V žilách mi pulzoval hnev, no snažil som sa udržať ho na uzde. Nemal som v pláne vybehnúť na ňu tak, ako som to dnes urobil u Anny. Strach v jej očiach mi akoby plesol železnou stoličkou po papuli a zdesil som sa seba samého.

„Dúfala som v to!“ zvriskla nečakane a rozčúlene odpochoďovala k oknu.

„Pozrime sa! Takže už vieš, o čom hovorím?“

„Samozrejme, že viem! Hádam si si nemyslel, že by to písala moja mama,“ poznamenala ironicky, no popravde by ma vôbec neprekvapilo, ak by tú správu písala práve ona.

„Prečo? Vysvetlil som ti predsa, že Anna je pre mňa veľmi dôležitá. Vedela si, do čoho ideš,“ pripomenul som jej, no ona len posmešne nadvihla kútik úst.

„Lenže som netušila, že ti bude naveky prednejšia ako ja! Ja som tvoja frajerka, Adam! To mňa máš držať za ruku, mňa máš bozkávať! Nie ju!“

„Som tanečník, Karolína. Je mojou prácou držať ju za ruku! Ak to uniklo tvojej pozornosti, v tanci sú dotyky nevyhnutné! Okrem toho dobre vieš, že bozk nebol dobrovoľný!“ Pokúsil som sa tľmiť rastúcu zúrivosť a pripomínal som si, že sa musím kontrolovať, no tento boj som začínal prehrávať.

„Nerob zo seba neviniatko! Nezabúdaj, že v sále bola Viktória a vide-la ten váš nevinný bozk. Povedala, že ešte nikdy nevidela taký vášnivý bozk!“

„A ty si jej uverila. Bolo to tango! Čo som jej mal dať pusku na líce? Vieš, čím sa vyznačuje tango?“ Vrhol som na ňu veľavýznamný pohľad, no ona znechutene zagúľala očami.

„Kašlem ti na tieto reči aj na celé tancovanie! Ešte na čo sa mám pripraviť? Mám počítať s tým, že keď tréner povie, aby ste boli ešte autentickjší a vášnivejší, budete sa musieť spolu vyspať? Viem si živo predstaviť, že tá suka by vôbec neprotestovala! Jej by to úplne vyho-vovalo! Nerozumieš, že mi ťa chce ukradnúť?“ precedila pomedzi zuby a rýchlo zaklipkala očami, aby zahнала prichádzajúce slzy.

„Už nikdy nechcem počuť z tvojich úst jedno jediné krivé slovo na Annu, rozumieš? Uvedomuješ si, že si Anna kvôli tebe myslela, že ju nenávidím a že som sa na ňu vykašľal?“ zahromžil som, a keď sa pokú-sila odísť, schmatol som ju za zápästie. „Pozri sa mi do očí, Karolína!“ prikázal som. Váhavo ma poslúchla a uprela na mňa veľké hnedé oči, v ktorých sa už trblietali slzy. „Tak, a teraz mi povedz, či si uvedomuješ, čo si týmto mohla spôsobiť!“

„Vedela som, čo som tým mohla spôsobiť! To bol zámer! Adam, toto nie je voči mne fér. Milujem ťa, ale ty si vždy vyberieš ju! Ja... ja som si myslela, že po čase budem na prvom mieste, no zjavne proti nej ne-mám najmenšiu šancu,“ zasyčala a vytrhla sa z môjho zovretia.

„Nemáš dôvod súperiť. Už som ti predsa vysvetľoval, že spolu nemô-žeme chodiť, aj keby sme chceli,“ pokúsil som sa jej to opäť raz pokojne vysvetliť, no očividne úplne zbytočne.

„Vidím, ako sa na teba pozerá. Vidím, ako sa na ňu pozeráš. Ten úsmev... na mňa si sa ešte nikdy tak neusmial. Za jej rukou sa nača-huješ aj mimo parketu a... a vždy sa jej nejakým spôsobom dotýkaš. Buď jej neustále naprávaš pramienky vlasov za ucho, alebo jej hladíš chrbát. Na ranné tréningy jej nosíš kávu a cez prestávky vždy sedí na tvojich kolenách. Ešte nikdy si nezabudol pochváliť, ako vyzerá, a nikdy z nej nespúšťaš zrak. Neprekvapilo by ma, keby si vedel, kde má aké znamienko alebo jazvu.“ Tentoraz už nekričala, no zato sa jej z očí spus-til vodopád sĺz. Na okamih som sa cítil previnilo a posadil som sa na

postel'. Načiahol som k nej ruku a posadil som si ju na kolená. Zaborila si hlavu do môjho pleca a ticho zavzlykala.

„Prepáč. Nechcel som, aby si žiarlila. Nemal som ti dať na to dôvod, nemôžem však Anne urobiť to, že ju budem ignorovať. Niečo som jej slúbil a ja svoje sľuby plním. V tanečných sálach a na parkete je mojou partnerkou. Musíš pochopiť, že je mojou povinnosťou chrániť ju a dohliadať na to, aby bola v poriadku. Potrebuje vedieť, že som tam s ňou. Na parkete sa jej nemôžem vyhýbať. Na tréningoch potrebuje cítiť aspoň čiastočné bezpečie a kto iný jej ho má dať, ak nie ja? Kávu jej nosím, lebo neznáša vstávanie a každé ráno je nevrlá. Máš pravdu, chválim ju vždy, keď sa naskytne príležitosť, lebo má o sebe oveľa horšiu mienku, ako si myslíš. Áno, o jej tele viem veľmi veľa, lebo s ňou tančujem desať rokov a, preboha, čo by som to bol za tanečného partnera, keby som nevedel, kde má akú jazvu? Bol som pri vzniku väčšiny z nich a bezmocne som sa tomu prizeral.“ Nasucho som preglgol a snažil som sa zahnať spomienky na prvé tréningy s Ernestom.

„Mrzí ma to. Iba sa bojím, že ťa stratím,“ priznala a slabo sa usmiala. Chcel som jej povedať, že sa ničoho nemusí báť, no hneď ako som otvoril ústa, zastavila ma. „Nič nehovor! Viem, že keby si mohol, tak si vyberieš ju. Nesnaž sa to popierať. Nie som hlúpa. Len mi slúb, že trochu obmedzíš svoje správanie k nej, keď budete mimo sál.“

„Dobre, ale ty mi slúb, že už nikdy sa nepokúsiš urobiť podobnú hlúposť,“ vyzval som ju. Trpko si povzdychla a nakoniec súhlasila.

„Takže sme okej?“

„Samozrejme,“ prikývol som jednoznačne.

Karolína sa srdečne usmiala a naklonila sa ku mne, aby ma mohla pobožkať.

Po prvý raz som však mal zvláštny pocit, že to, čo som robil, nebolo správne. Na Karolíne mi naozaj záležalo a nikdy by som jej neublížil, no niekde hlboko v mojej hlave na mňa čosi kričalo, že takto by to nemalo byť.

ANNA

Z príjemného objatia voňavých perín ma vytrhol odporný zvuk budíka. Zhnusene som zvrastila čelo a hlavu som si zakryla paplónom v očakávaní, že to ukončí moje utrpenie a utíši trýznivý hurhaj, ktorý vydával môj telefón. Odmalička som nenávidela rána a v túto chvíľu by som dala skutočne čokoľvek za to, aby som ešte aspoň dve hodiny mohla pokojne spať. To však nebolo možné. Ranný tréning sa mal začať už o hodinu a pol, takže bolo načase, aby som sa dala dokopy. Zúfalo som sa pozviechala z postele a pošúchala som si rozospaté oči. Už som hovorila, ako veľmi nenávidím rána?

Moje bezvýsledné preklínanie pondelkov a vstávania prerušil dupot na schodoch. Kto by mohol byť, prepána, hore v takúto hodinu? Zvyčajne som raňajkovala sama, aby som nikoho v dome nezobudila, keďže všetci mali ešte aspoň hodinu k dobru. Na dverách do mojej izby sa ozvalo tiché klopanie a skôr ako som stihla niečo povedať, sa dvere otvorili a spoza nich sa na mňa už uškriňal Adam. Tmavohnedé vlasy mal strapaté, no vyzeral viac ako len prebudene. Bože, kde len berie toľko energie?

„Ránko, sedmospáčka,“ zašepkal potichu a opatrne si sadol na posteľ vedľa mňa. Za tie roky sa už naučil, že vytváranie akéhokoľvek prihlasného zvuku krátko po mojom prebudení je najlepší spôsob, ako ma rozčúliť a znepríjemniť mi vstávanie ešte viac.

„Ešte nerozprávaj,“ zamumlala som a oprela som si hlavu o jeho plece. Adam sa pobavene usmial a začal sa mi hrať s vlasmi.

„Už by si mala vstávať,“ informoval ma po niekoľkých minútach. Vrhla som naňho mrzutý pohľad, no on sa len zasmial a naďalej ma hladil po vlasoch.

„Povedala som, že máš byť ticho.“

„Naša sedmospáčka je nám mrzutá,“ pokračoval v komandovaní, na čo som mu ja neodpovedala a opäť sa zahrabala do perín. „Pod', urobím ti raňajky,“ zavelil a bez milosti ma vytiahol z postele. Od zimy som chabo vykrikla a pritiahla som sa k nemu.

„Nie! Prosím!“ zapišťala som, no stále ma niesol na rukách do kúpeľne, kde sa ma pokúsil položiť na zem. Keď sa však moje bosé nohy

dotkli studených kachličiek, opäť som naňho vyskočila a od zimy som sa roztriasla.

„Ani len nemysli na to, že ma položíš na ľadovú podlahu!“

„Nedudri toľko a nebuď ako malá.“

„Násilne si ma vybral z mojej úžasnej postele a dovliekol si ma sem, takže nebrbli a znášaj následky svojich činov.“ Pobúrenie bolo v mojich slovách dosť očividné, takže ďalej už neprotestoval.

„Chceš, aby som ťa držal na rukách, kým si umyješ zuby? Alebo ti mám dať svoju mikinu, aby ti nebolo chladno?“ opýtal sa nezaujato, ako keby bol pripravený urobiť naozaj čokoľvek, len aby som konečne začala fungovať normálne.

„Oboje?“ navrhla som so štipkou nádeje a dúfala som, že nebude mať to srdce, aby odmietol moje prosby.

„Ako si len moja sedmospáčka želá,“ prehodil hravo a vtisol mi pusu na čelo. Vo chvíli, keď na mňa chcel navliecť svoju mikinu, som si uvedomila, že jediné, čo som mala oblečené, bola tenká nočná košeľa. Líca sa mi začervenali, ale rýchlo sa mi podarilo presvedčiť sa, že nemám dôvod na pýrenie. Nebolo by to predsa prvý raz, čo ma videl takto oblečenú... alebo skôr neoblečenú.

„Vieš, že predo mnou sa nemusíš hanbiť,“ podotkol a začal mi rozčesávať vlasy. Dokelu! Dokelu! Dokelu! Ako je možné, že si to všimol? Ved' som sklopila hlavu takmer okamžite! Nemohol to spozorovať. Alebo žeby áno?

„Ako si to...“ zhrozene som sa opýtala, no Adam ma v polovici otázky zastavil.

„Desať rokov, Anna. Poznám ťa už desať rokov. Viem, že keď sklopíš hlavu, snažíš sa buď zakryť slzy, alebo zahanbenie. Viem, že ráno bývaš nevrlá a bolo mi nad slnko jasné, že dnes by si sa z tej postele nevyhrabala, takže som prišiel po teba. Keď už mám kľúče od vášho domu, bolo to celkom jednoduché.“

„Och,“ bolo jediné, na čo som sa zmohla, a radšej som si začala čistiť zuby. Adam pokračoval v rozčesávaní mojich kvalitne zamotaných vlasov a sem-tam si niečo zamrmlal popod nos. Predpokladala som, že to bolo niečo o tom, že mám vlasy ako po bombovom útoku. Nebol by ďaleko od pravdy. Každé ráno som sa prebúdzala s totálnou spúšťou na hlave, a keď hovorím, že na to nepomáhal nijaký prípravok, tak to